

Sr. Ramon Valls: Al matí també hem parlat de la Ciutat Difusa. Potser per posar una mica de polèmica, jo personalment no estaria d'acord amb l'existència d'aquesta realitat. El que això em diu és que és molt difícil definir la ciutat i em sembla que moltes vegades ens pensem parlar de la Ciutat quan estem definint altres realitats. Potser m'equivoco, però penso que quan parlem de ciutat tots tenim com a imatge una àrea limitada territorialment amb unes certes característiques. Una altra cosa és que estigui creixent una forma de vida urbana. Però això no vol dir que una regió sigui una ciutat, o que la muntanya, per molt que hi puguem arribar amb el cotxe sigui una ciutat, això és diferent. El parany consisteix en utilitzar la paraula ciutat per definir situacions o realitats que no són ciutat, i que procedeixen d'ella i que són molt vàlides en elles mateixes. Per això no em sembla bé utilitzar el terme Ciutat Difusa, i sí que estaria d'acord amb l'eixamplament de les formes de vida urbanes.

Un altre assumpte que voldria comentar és la idea que vostè ha apuntat ara cap al final: la gent té moltes dificultats per identificar-se amb un centre urbà. Penso que no és així —el concepte d'identitat també és molt complexa—. La gent té la identitat del lloc, la identitat de la família, la identitat d'una creença religiosa, d'una ideologia... i tot això configura la identitat d'un individu. Si no fos tan important perquè serveix operativament per definir-se envers l'altre, suposo que ja l'haguéssim erradicat del llenguatge polític el concepte d'identitat. Potser és molt radical dir això, però penso que la ciutat encara està generant uns processos d'identitat. La complexitat ve del fet que estem en un moment en què d'una banda hi ha forces divergents contràries a la globalització creadora d'identitats més grans i valors més amples, i no penso que siguin tan nous aquests valors perquè les ideologies també han creat uns valors planetaris, mundials, i per altra banda els mecanismes que em permeten d'estar arrelat en un lloc no els puc trobar a Estrasburg ni a Xile; les meves possibilitats de viure, les he de trobar aquí.

Sra. Assumpta Vila: He generalitzat una situació molt complexa. Amb això no volia pas dir que la gent no se senti identifica-

da, fins i tot penso que en alguns casos la identificació és més forta que mai. Determinades zones de l'àrea metropolitana de Barcelona que havien estat ciutats dormitori, avui han deixat de ser-ho, avui han creat una estructura de ciutat i la gent se sent d'allà, i se'n sent orgullosa de ser-ho. Certament que encara existeix la ciutat física que vostè diu, jo bé ho crec, però també és cert que cada dia hi ha més població que està en un territori que no és pròpiament la ciutat física. A mi no em desplaça anomenar-ho ciutat difosa. Però si és qüestió de paraules, ja ens entendrem. La ciutat és allò que està junt i que a més a més té una estructura determinada, i la resta no ho és. Em sembla que és una qüestió de donar-li un nom o un altre, no em preocupa massa; però el fet és que cada vegada hi ha més gent que viu en aquest territori, que pot estar fins i tot morfològicament molt separat, amb una estructura que no és pròpiament la de la ciutat; potser amb cases que no són blocs de pisos, que no hi ha una edificació vertical, que és molt horitzontal. Aleshores aquestes persones segur que s'identifiquen amb un lloc —no nego pas la identificació— el que passa és que ha de decidir una mica d'on se sent. Sovint se sent d'un lloc i administrativament viu en un altre, això és al que jo em referia. El problema apareix a l'hora del recompte demogràfic: aquesta situació hi ha de quedar reflectida?

Sr. Jordi Sales: Voldria fer dues observacions. La primera és epistemològica i es refereix al concepte de tendència. Parlar de tendències sense comptar que els fenòmens que les fan produir tenen una durada determinada fa que a pesar de molts esforços, mai sapiguem on som.

L'altra observació es refereix a la punta de la intervenció —molt bona, per cert—. Deixa un munt de problemes oberts. En el nostre sistema polític, la residència dóna la participació política a la ciutadania i la ciutadania és una capacitat de governar on els homes tenen la seva major potencialitat. Queda bonic dit filològicament, però ¿com fer que jo em trobi representat allà on desenvolupo una activitat de forma més rellevant que en el municipi on estic censat? La nostra representació política va unida únicament al lloc de residència, i si trenquéssim aquest tabú de la representació, jo em trobaria políticament representat en alguns aspectes fora del meu municipi de residència. Els partits

polítics ho han hagut de corregir a través de les sectorials, i fan sectorials per diferents coses, però això s'hauria d'imposar a un cert nivell de la representació política o de la legitimació de ciutadania. Em temo que s'ha obert una problemàtica de la qual n'haurem d'anar parlant molt sovint.

Sra. Assumpta Vila: Respecte al tema de les tendències ja he dit al principi que només expressaria tendències quantitatives, d'augment o de disminució, em referia a això. I no he entrat en cap altra mena de tendències. I pel que fa a l'altre tema, he forçat la situació conscientment. Les explicacions demogràfiques normalment no tenen origen per elles mateixes, sinó que són la conseqüència de tot un seguit de situacions, d'una evolució. Per tant, el demògraf en certa manera fa una mica de notari. Podia haver reflectit només xifres. Però les he obviat per mostrar els criteris que, segons em sembla, hi ha al darrera i, fins i tot, per mostrar les conseqüències del mapa que les xifres ens dibuixa.